

Dyspraksi - Kært barn har mange navne.

Af Louise Rasmussen, Rikke Kaack og Maj Hansen – ergoterapeutstuderende fra University College Vest, Esbjerg

Den ergoterapeutiske intervention til børn med dyspraksi er fyldt med engagerede og fagligt dygtige ergoterapeuter. Ergoterapeuter, der brænder for sagen, og ligesom forældrene selvfølgelig er interesserede i at skabe de bedste forhold for børn med dyspraksi. Dog havde vi en formodning om, at der mangler fokus på børn med dyspraksi, og at forældrene til disse mangler råd og vejledning i forhold til deres barn med dyspraksi.

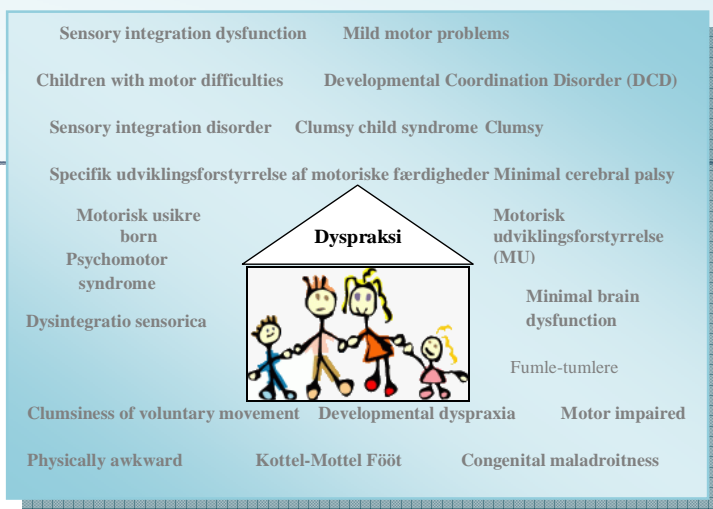
Børn med dyspraksi og kvaliteten af den ergoterapeutiske intervention

Vores bachelorprojekt bygger på en undersøgelse af hvorledes tre mødre til børn med dyspraksi oplever kvaliteten af den ergoterapeutiske intervention, og hvorvidt det påvirker børnenes tanker og følelser om sig selv. Dette gjorde vi ved at udføre 3 interviews med tre mødre til børn med dyspraksi. Herudover er de tre interviews suppleret med et interview med en ergoterapeut, der arbejder med målgruppen. Desuden har vi lavet et litteraturstudie til afklaring af diagnosen dyspraksi. Nedenfor vil vi kort præsentere vores resultater af disse interviews.

Mødrenes oplevelser

Mødrene oplever, at deres børn med dyspraksi er påvirket af forskellige faktorer. Ifølge de tre mødre er en af disse faktorer omgivelserne, og herunder samfundet hvilket de oplever som hæmmende for barnet, idet der ikke er den nødvendige oplysning om diagnosen dyspraksi. Som følge af dette oplever mødrene, at det er svært for børnene at modtage effektiv ergoterapeutisk intervention. Desuden fortæller mødrene, at den ergoterapeutiske intervention foregår i kunstige rammer og derfor er det yderst svært for børnene at overføre dette til deres daglige aktiviteter. Herudover har mødrene oplevet manglende støtte fra de offentlige myndigheder, som følge af manglende anerkendelse af diagnosen.

En anden problematik er, at mødrene oplever at omgivelserne fokuserer på børnenes begrænsninger frem for deres ressourcer. På dette grundlag har omgivelserne en hæmmende indvirkning på barnets mulighed for udvikling og udfoldelse.

Hvad fandt vi frem til

Vi kan på baggrund af resultaterne fra vores interviews udlede, at mødrene oplever, at deres børn ikke kan overføre den ergoterapeutiske intervention til aktiviteter i deres vante omgivelser, idet den ergoterapeutiske intervention ikke foregår i barnets naturlige omgivelser, såsom hjemmet eller skolen. Derudover oplever mødrene, at de simulerede aktiviteter og øvelser de modtager vejledning i, ikke har den ønskede effekt. På denne baggrund oplever mødrene, at kvaliteten af den ergoterapeutiske intervention ikke er optimal, og dermed ikke opfylder de behov deres børn har i forhold til deres aktivitetsproblematikker. Der var bred enighed blandt mødrene om at der mangler anerkendelse af og viden om diagnosen dyspraksi.

Vi har en formodning om, at hvis den ergoterapeutiske intervention finder sted i barnets vante omgivelser, vil dette kunne øge barnets tanker og følelser om sig selv, idet aktiviteterne da ville have overføringsværdi. I og med vores resultater er begrænset til tre mødre, finder vi det dog ikke muligt at lave en endegyldig konklusion på dette.

Hvad har projektet lært os

Afslutningsvist har vi igennem dette projekt fundet, at der er flere aspekter som kunne have været spændende at tage fat på. Herunder en kvantitativ undersøgelse af hvor mange børn i Danmark, der har dyspraksi. På denne måde ville man kunne skabe øget opmærksomhed om diagnosen dyspraksi og dermed opnå mere anerkendelse i det omgivende samfund. Vi synes det har været et rigtig spændende projekt, som vi håber I her på siden kan bruge.